

Зі щирою цікавістю до життя...

Ветеран залізниці Валентина Петрівна Тараненко (на фото ліворуч) 14 грудня цього року відсвяткувала свій вісімдесятий день народження. Із тих літ майже половину вона присвятила залізничній справі. Усі 39 років, які відпрацювала на Львівській залізниці, Валентина Петрівна згадує з радістю, бо переконана, що ці роки були в її житті найкращими.

Але й нині Валентина Тараненко не зважає на поважний вік, вона така ж енергійна, бадьора та весела, якою її пам'ятають колеги із вагонного депо Клепарів: спритно збігла по сходах, аби відчинити двері гостям – і гостинно запросила до затишного помешкання. Голова профкому вагонного депо Клепарів Ірина Пінчук (на фото праворуч) тепло привітала ювілярку від керівництва та усього трудового колективу депо і вручила розкішний букет квітів. А далі було дружнє чаювання та спогади років, що минули.

На залізницю Валентина Петрівна прийшла у 1953 році. Вибір місця праці визначила сімейна традиція – батько працював поїзним вагонним майстром, мати – провідницею.

– Не можу сказати, що дуже хотіла йти на залізницю, – признається ювілярка. – Мені тоді було 22 роки, мріяла вчитись в Політехнічному інституті. Але сімейні обставини змусили покинути навчання. Потрапивши на залізницю, я так захопилася роботою, що почала нею жити.

Спочатку Валентина Тараненко влаштувалася табельницею. А у 1960-му прийшла в колісний цех депо Клепарів. Тут вона виявила свої організаторські здібності. Робота була не з легких, а крім того, це й цех відлякував занедбаністю. Все в мазуті, брудне...

– Цех на той час вважався ледь не місцем заслання, – сміється вона. – Туди ніхто не хотів йти працювати. Якщо хтось десь провинився, то його на місяць-два переводили в колісний цех. Для мене цей перехід був своєрідним викликом. От, мовляв, ніхто не хоче, а я піду! Ви, чоловіки, боїтеся, а я, жінка, покажу, як треба працювати.

І показала. За короткий час із простого дефектоскопіста Валентина Петрівна стала бригадиром, згодом – майстром. А цех, який завжди вважався “депресивним”, завдяки старанням Валентини Петрівни перетворився на зразковий. Депо, не в останню чергу зусиллями пані Тараненко, регулярно перемагало в республіканських соцзмаганнях і виходило на всесоюзний рівень.

У ювілярки чимало відзнак за наполегливу працю, головна з яких – орден

Трудового Червоного Прапора, у радянські часи – третя за “рейтингом” після звання Героя СРСР та ордена Леніна. Валентина Петрівна удостоєна звання ветерана праці, її фотографія знаходилась на дошках пошани не лише залізниці, але й на московській ВДНГ. А медалей за перемоги в соцзмаганні пані Валентина вже й не рахує – їх близько десятка.

– Ми впроваджували передові методики організації праці. У нас працювала хімістка “Орбіта”, де пралися спецівки. Всі ходили чисті, приміщення – прибране, – згадує Валентина Тараненко. – Навіть казус трапився. При черговому врученні перехідного Червоного прапора переможця соцзмагань (а їх вручали посадовці не нижче рівня керівництва міністерства), приїхав до нас заступник міністра залізничного транспор-

ту. Низенький такий, повновидий. Походив по депо і зайшов у колісний цех. Зупинився і роззирається по сторонах, складає руки і мовчки гойдається зі сторони в сторону. Кілька хвилин так всі простояли в тиші, за-тамувавши подих. Аж раптом він каже: “Та у вас тут не цех, а лабораторія!”. Це зараз приходиш у цех – тиша, спокій. А тоді постійні вигуки “Давай, давай!”, маневри, заштовхують вагони на ремонт, рух, галас....

Свій внесок Валентина Тараненко зробила і в роботу залізничної профспілки. У 1974 році її обрали головою профкому депо. Справа, якій пані Валентина Петрівна присвятила понад 10 років, була цікава і водночас важка. Тепер ті роки згадуються з приємністю, але тоді, у сімдесятих, робота була схожа на вихор.

– Працювати було дуже цікаво, але навантаження були – божевільні, – ділиться враженнями Валентина Тараненко. – Ми всі були однакові. Працювали так, як мали працювати, ніколи не обмежувалися робочим днем. Поки справу не зробимо – не йдемо. І робили справу так, що й досі приємно згадувати. Завжди верталася додому із почуттям виконаного обов'язку, із усвідомленням того, що зробили все, що могли.

Пенсійного віку Валентина Тараненко досягла ще в 1985 році. Однак залізницю не покинула, а оформилася назад у колісний цех бригадиром. На заслужений відпочинок пішла вже за часів незалежності – у 1992 році. Та і на восьмому десятку не покладає рух.

– І зараз не сиджу без роботи, – запевняє Валентина Петрівна. – Цьогоріч зайнялася підлогою в сараї. Залила стяжку. З дочкою виклали плитку на підлозі в кухні. Так що зараз ми – у стані ремонту. Я постійно підбадьорюю дочку, кажу, що ми повільно робимо ремонт. А їй, між іншим, через 2 роки на пенсію.

Анастасія ПШЕНИЦОВА,
униця 11 класу Львівської гімназії міжнародних відносин ім. В. Стуса

Пенсія, яка працює на людину, а не навпаки

(Закінчення. Поч. на 2 стор.)

Недержавна залізнична пенсія: питання та відповіді

Під час зустрічей трудового колективу Львівської залізниці із фахівцем з недержавного пенсійного фонду (НПФ) “Магістраль” лунало чимало питань про роботу неурядових пенсійних фондів. Найпопулярніші з них та відповіді провідного фахівця відділу з роботи із вкладниками НПФ Ігоря Корзуна ми пропонуємо вашій увазі:

? “Магістраль” – галузевий НПФ, у який можуть входити лише залізничники. Чи означає це, що у випадку звільнення з роботи працівник втратить пенсійний рахунок і всі заощадження на ньому?

– У жодному разі. Ніхто не має права забрати кошти із рахунків вкладників чи анулювати рахунок. При потребі власник рахунку може перевести його в інший недержавний пенсійний фонд. Ми можемо порекомендувати надійний НПФ або людина сама вкаже, куди вона хоче помістити свої кошти. Та до початку “недержавного” пенсійного віку – 45 років у жінок і 50 – у чоловіків, кошти, за деякими винятками, з рахунку зняти неможливо.

? Що це за винятки? Чи борги за комунальні послуги можуть стати підставою для вилучення коштів із рахунку?

– Я скажу вам більше – навіть кримінальна справа і конфіскація майна не може стати підставою для вилучення грошей із пенсійного рахунку. Є лише кілька випадків, коли кош-

ти можна зняти завчасно, та й то лише самим вкладником НПФ “Магістраль”. Це – виїзд на постійне місце проживання за кордон або, коли виникає потреба серйозного лікування – у випадку інсультів, онкології тощо. У такому випадку достатньо лише пред'явити довідку з медичного закладу.

? Що буде з тими грошми, якщо працівник просто не доживе до пенсійного віку? Чи буде як у державному пенсійному фонді – гроші перейдуть державі?

– Ні, гроші не переходять державі. НПФ “Магістраль” – неприбуткова організація, отож профспілка, як засновник, не заробляє на фонді. Гроші успадковують діти або найближчі родичі (спадкоємці).

? Мені 31 рік. До пенсії ще далеко. Про державну навіть не думаю. Та чи не простіше тримати гроші в банку? Ви теж користуєтесь їхніми послугами, але зі звичайного банківського рахунку можна зняти кошти будь-коли, а з пенсійного – аж через десятиліття.

– Гроші можна тримати де завгодно, навіть у скляній банці. Але це ризиковано. Як, зрештою, і в комерційному банку. Особливо після усіх випадків банкрутств та “мильних бульбашок”. Так, НПФ співпрацює з банком – у даному випадку – із залізничним банком “Експрес”. Однак кошти наших вкладників не змішуються із активами банку. Тобто у випадку банкрутства рада банку просто розриває з банком контракт і переводить кошти в інший, не втративши жодної копійки. До речі, показовий приклад: якщо пам'ятаєте скандал із банком “Україна”, який збанкрутував. Але це не вплинуло на подальшу долю їхнього НПФ “Україна”, який і досі успішно функціонує.

Та й прибутки вкладник НПФ має більші, ніж від банківського депозиту. Останній дає фіксований відсоток, який є значно меншим від тієї суми, яку приносить ваш внесок самому банку. НПФ “Магістраль” – неприбуткова організація, тому весь прибуток розподіляється між вкладниками у вигляді відсотків, у залежності від суми внеску. До кризи ми заробляли нашим вкладникам до 51%. Нині, після кризи, заробляємо до 30%.

? Чи сильно позначилася криза на діяльності НПФ. Чи багато з них закрилися?

– Недержавний пенсійний фонд – не банк. Він не може збанкрутувати – це не передбачено законодавством. Тому жоден з НПФ досі не закrywся. Дивно звучить, але виявилось, що фінансова криза навіть допомогла пенсіонерам. На фондовому ринку акції впали в ціні, багато компаній їх продавали, щоб отримати гроші. І ми ті акції купили, коли їхня ціна була “на дні”. Тепер ціни на акції почали зростати, і нині фонд на цьому заробляє своїм вкладникам реальні гроші.

Банки та інші фінансові структури зазнали збитків до 70 відсотків у своїх активах – з кожної гривні вони зберегли лише 30 копійок. Багато з них і досі не можуть вибратися із збитковості. У НПФ “криза” тривала лише півроку – на той час втратилося всього 2 копійки з кожної гривні. Та після цього ми “пішли вгору”, і тепер кожна гривня приносить вкладникам 23 копійки додатково.

? Як можна буде скористатись своїми грошми із досягненням пенсійного віку? Можна забрати всі заощаджені гроші відразу чи доведеться отримувати щомісяця? І яка сума виходитиме в місяць?

– По-перше, пенсійний вік у НПФ визначається самими вкладниками. У жінок він починається в 45 років, у чоловіків – із 50. Якщо після досягнення цього віку сума на рахунку не перевищує 40 тисяч гривень (60 прожиткових мінімумів), то на вимогу вкладника видається уся сума. При її перевищенні суму виплачують у вигляді пенсії, щомісяця не менше 10 років.

Щодо суми пенсійних виплат, то вона залежить виключно від внесків за час роботи. Чим більші внески, тим більші прибутки з відсотків. Зазвичай навіть за мінімальних внесків недержавна пенсія значно перевищує державну. Вже зараз можна порахувати, скільки робітник отримуватиме пенсії – варто лише в Інтернеті зайти на сторінку НПФ “Магістраль” і скористатися пенсійним калькулятором. Ви будете вражені.

? Чи маєте Ви особисто рахунок у недержавному пенсійному фонді?

– Звісно. Я вже не один рік – учасник одного з українських НПФ, не казатиму якого, аби не робити реклами. Спочатку відкрив рахунок в одному, там мені не сподобався рівень обслуговування – чисто людський фактор. Тому перевів рахунок до іншого недержавного пенсійного фонду. Відкладаю щомісяця по 200 гривень і не шкодую. До пенсії ще є трохи часу, та знаю, що моя старість забезпечена вже нині. І чесно вам скажу: державну пенсію сприймаю виключно як “бонус”, тому всі суперечки довкола пенсійної реформи мене не хвилюють. І вам того ж бажаю.

Підготував
Богдан ЮРОЧКО